

Όταν ο καλλιτέχνης δημιουργεί μουσική, δεν το κάνει για τους ευχαριστήσει όλους. Πρώτα από όλα την φτιάχνει για τον εαυτό του. Αν δεν το κάνει τότε στατιστικά θα βγει πατάτα η δημιουργία. Το θέμα είναι να μην πάει στον λάθος ακροατή, όπως εμένα.

Οι Stellar Master Elite δραστηριοποιούνται σε ένα είδος black metal που συνδυάζει αρκετά ατμοσφαιρικά στοιχεία, όπως εκτεταμένη χρήση πλήκτρων με στόχο να φέρουν μια αίσθηση διαστημικού ταξιδιού μέσα από μυστηριώδη νεφελώματα. Για να είμαι ειλικρινής μου θύμισε κάτι από Metroid Prime, για όσους ξέρουν από Nintendo. Αυτή η αίσθηση ότι είσαι μόνος μέσα σε έναν ξένο κόσμο. Αυτά ως προς την ατμόσφαιρα. Λίγο αλλόκοτη, αλλά όχι απαραίτητα κακή.

Στην ανάπτυξη της μουσικής αναλώνονται σε ένα death metal με black αισθητική σε μέτριες ταχύτητες. Υπάρχουν και τα γρήγορα περάσματα, όπως στο "Eternalism" που ανοίγει σαν ένα κλασικό death metal κομμάτι, ή όπως στα μερικά ξεσπάσματα του "Desperate Grandeur". Το τελευταίο χρησιμοποιεί τα πλήκτρα με τον ίδιο τρόπο που έκαναν οι Oranssi Pazuza και με κέρδισαν αλλά διαφέρουν αρκετά με το τελικό αποτέλεσμα των Stellar Master Elite. Τα φωνητικά εναλλάσσονται από growls έως τυπικά black («ουου θέλω να γίνω βρικόλακας» κι έτσι) θυμίζοντας τον συρφετό των δυο παραπάνω υπο-ειδών.

Η παραγωγή συνάδει με το ύφος τους. Είναι παλιακή που λένε. Μουντή και άρρωστη. Αλλά αυτό που προσωπικά είδα και δεν κατάλαβα ήταν η ίδιες οι συνθέσεις του δίσκου. Από την μία μπόλικά ηλεκτρονικά και από την άλλη απλές μελωδίες που επαναλαμβάνονται αρκετά σε ώρα, όπως στο αρχικό "Transmission: Disruption" θέλοντας ίσως να δημιουργήσουν μια ψυχεδελική ατμόσφαιρα; Ίσως. Σε εμένα πάντως δεν βγήκε. Αυτό που κατάλαβα ήταν κάτι

απλοϊκό που επαναλήφθηκε αρκετές φορές, μέχρι να βελτιωθεί. Γιατί η αλήθεια είναι πως επειδή το πρώτο κομμάτι ήταν «αυτοκτονικά» επαναλαμβανόμενο τα άλλα μου φάνηκαν τυπικά για το είδος τους, χωρίς να μπορούν όμως να δείξουν κάτι το αξιοπρόσεκτο. Υπήρχαν και καλές στιγμές, όπως στο δεκατετράλεπτο “Eternalism” με κλασικές death metal φόρμες και περισσότερες εναλλαγές στον ήχο και ίσως εκεί να έπιασαν κάπως καλύτερα το ηχόχρωμα που ήθελαν, όπως και στο δεύτερο κομμάτι, το “Desperate Grandeur”.

Το III: Eternalism – The Psychospherical Chapter είναι ένας δίσκος αρκετά δύσκολος να τον παρακολουθήσεις για όλη την διάρκειά του, την μια ώρα και κάτι λίγα λεπτά. Αρκετά μουντό και γκρίζο σε βαθμό απαισιόδοξο και άρρωστο και όπως είπα παραπάνω επαναλαμβανόμενο, που η μεγάλη διάρκειά του το καθιστά δύσκολο για να το καταλάβει ο οποιοσδήποτε μη μυημένος οπαδός.

Κείμενο: Βασίλης Μπακογιάννης